

74

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DINU MOROIANU

POLUL INTANGIBIL

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

DINU MOROIANU

POLUL INTANGIBIL

★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

74

LUCRARI CARE VOR APAREA IN FASCICOLELE VIITOARE :

Nr. 75—77 — „Polul intangibil“ de Dinu Moroianu

Nr. 78 — „Femeia de la Steaua de Mare“ de Ovidiu Riureanu

Dragi cititori,

Numeroși corespondenți ne informează că în localitățile lor nu vin regulat fasciculele colecției. Tirajul acesteia fiind constant, explicația trebuie căutată în inegalitatea de difuzare în țară. Singura modalitate eficace ca să remediați această defecțiune este să vă abonați la colecția noastră.

În felul acesta, nu numai că vă veți asigura primirea regulată a broșurilor și veți înlătura descompletarea lor, dar ne veți ajuta și pe noi, dându-ne posibilitatea să constatăm mai exact interesul pe care-l trezește colecția în rindurile voastre pe regiuni, raioane și localități.

Tineri și tinere,

Scrieți-ne impresiile voastre despre lucrările care apar în colecție! Sinteți mulțumiți de încercarea noastră de a vă da povestiri cu o tematică tot mai variată? Ce lucrări v-au plăcut mai mult în ultimele luni?

Dacă sinteți mulțumiți de colecția noastră, răspun-diți-o printre prietenii, colegii și tovarășii voștri de muncă!

Coperta-desen : ION DRUGA

POLUL INTANGIBIL¹

CAPITOLUL I

*Unde un meteorolog reușește să strice bucuriile familiale
ale unui telereporter*

— Ia te uită, pentru ce prostii mă ținăștia aici! își consultă telereporterul Andrei Bujor ceasornicul montat pe verighetă.

Dar ceasul se oprise. Deși mic cît un bob de linte, deoseco funcționa pe baza curenților biologici din corpul omenesc, el nu trebuia „acordat”² decît o dată pe an: la 16 noiembrie, ziua cînd îl primise în dar din partea soției, cu ocazia împlinirii a zece ani de căsnicie.

E drept însă că „anul” se împlinise de... zece minute, adică la orele 10,30, exact în clipa cînd urma să se întilnească cu Isabela, la Cluj, în fața statuii lui Matei Corvin.

Nu mai putea prinde un alt avion-rachetă decît peste o oră.

— Cu siguranță că Isabela plictisită de veșnicele mele „întirzieri” o s-o șteargă la Timișoara, unde are tot timpul să repete în baletul „Copelia”, și se va întoarce la prînz ca să-mi servească o budincă de orez cu dulceață de vișine promisă de mult... Dar ce papară o să mănînc o dată cu budinca, oftă Andrei resemnat.

Andrei era telereporter al regiunii Cluj, însă centrala celor șase posturi de radioteleviziune din țară se afla la București, și de aceea mai la fiecare două-trei zile se ivea nevoia ca el să vină în capitală.

— Cred că chestiunea prezintă mult interes. Veși avea un frumos succes!

Andrei privi inciudat la bărbatul care ținea niște foi în mînă. I-l prezentase șeful teleredacției adineaori; era un... meteorolog... Nici numele nu i-l reținuse bine; parcă Vilsan zicea că se numește.

Tocmai se pregătea să iasă din birou, cînd îl chemase șeful. De atunci s-a scurs o jumătate de oră și... meteorologul nu mai tăcea. Înșira mereu minime și maxime de presiune, cicloni și anticicloni, izoterme și izobare, prognoze și grade Celsius și Fahrenheit,

¹ Actualmente e în proiect ecranizarea scenariului făcut după acest roman.

² Mai exact, el trebuie „încărcat” cu potențialul catalizator care amplifică slabii „curenți vitali” din țesuturile corpului uman (N.A.).

pe care le extrăgea din foile volante scoase una câte una din buzunarul hainei, încît credeai că e un scamator care face cine știe ce numere de prestidigitajie, pronunțînd un hocus-pocus sacramental și inteligibil.

În sfîrșit, profitînd de o aproape imperceptibilă pauză, șeful teleredacției îl întrerupse:

— Dacă am înțeles bine, e vorba de un val de frig ce coboară de la Polul Sud către regiunile învecinate.

— Exact! aprobă meteorologul.

Și tocmai voia să-și reia argumentarea cînd Andrei, ca s-o prevină, speriat de debitul vocal al interlocutorului, o luă înainte:

— Ei bine, spuse el vizibil ironic, ce mare lucru un val de frig, fie el și de la Polul Sud?

Meteorologul rămase înmărmurit:

— Ce mare lucru... un val de frig... de la Polul Sud? repetă el dezorientat. Dar asta este... în sfîrșit... De fapt, desigur, pentru cine nu cunoaște legile meteorologiei... n-are de unde să știe... Vă amintesc că în vreme ce la noi începe iarna, acum, la Polul Sud, începe vara...

— Ei și? dădu Andrei din umeri. Asta nu-i o veste senzațională! persiflă el mai departe. De milioane sau de miliarde de ani, în vreme ce în emisfera boreală e iarnă, în cea australă e vară.

— Perfect! nu se dădu bătut meteorologul. Dar niciodată în timpul verii n-a fost la Polul Sud mai frig decît iarna. Priviți aceste buletine, și iar începu să tragă foile volante pe rînd din buzunar, astea-s cifre înregistrate, controlate, totalizate...

Stațiunea meteorologică de pe arhipelagul Shetland anunță un frig de -50° . Stațiunea din Punta Arenas (America de Sud) înregistrează -30° , aici, unde niciodată frigul nu depășește -7 sau -8° , iar media anuală e între $+2$ și $+3^{\circ}$. Stațiunile din Noua Zeelandă și din Australia sînt alarmate și cer cultivatorilor de cocotieri să ia măsuri deoarece valul de frig s-ar putea abate și pe la ei.

Andrei simți plăcere să îndirjească puțin pe acest nepoftit care-l făcuse să piardă întîlnirea cu Isabela. Avusese de gînd să se ducă la un polycromoreliefotograf¹ ca să immortalizeze într-un cub de cuarț nu mai mare de un lat de palmă imaginea familiei lor. Or de miine, începînd interminabilele plozi de toamnă... polycromoreliefotografia nu mai era posibilă multe săptămîni. Isabela va fi supărată foc. Și pe drept cuvînt. Și toate astea din cauza acestui palavrăgiu, care îl bate la cap cu valul de frig de la celălalt capăt al lumii.

— Am cercetat memoriile vestigiilor exploratori ai Polului Sud — Scoft, Bellinghausen, Amundsen, Byrd și alții —, dar nici unul nu pomenește de un astfel de ger în acest anotimp! continuă meteorologul neobosit.

— Ei și? îl provocă Andrei, conștient. N-o fi fost ger în anul cînd au fost ei acolo, dar s-o fi abătut în anii următori.

Știa prea bine că va dezlănțui un nou torent de grade Celsius,

¹ Polycromoreliefotografia reda în culori și în mărime naturală, din orice parte ai privi-o, imaginea înregistrată. Era ultimul cuvînt al tehnicii optice, însă putea fi executată numai în zilele cu soare natural puternic (N.A.).

de izolare și izoterme, dar era decis să se răzbune într-un fel pe individul acesta, care-i zădărniciise o bucurie familială.

— M-am gândit și la acest argument! Ați auzit de faimoasa flotilă de baleniere „Slava”, care pleacă în fiecare an din U.R.S.S. la Polul Sud, la vânătoare de balene? Ei bine, în jurnalele ei de bord nu s-au înregistrat niciodată la latitudinile respective temperaturile scăzute de acum.

Andrei dădu din umeri. Dar meteorologul nu se mulțumi cu atât. El ținea ca interlocutorul său să fie învins cu desăvârșire. În acest scop mai viri o dată mina în buzunar și scoase o cărticică pe care o răsfoi și citi:

„La Polul Sud, deși iernile și verile sint excesiv de reci, deși 320 de zile pe an urlă furtuni și viscole peste întinderile nesfirșite de gheață, s-a stabilit cu destulă precizie direcția curenților atmosferici, iar linia de izoterme este cea reprezentată în harta alăturată. Pentru lunile de iarnă, media este de $-36,5^{\circ}$, iar pentru cele de vară media este de $-5,7^{\circ}$.”

Apoi închise cartea cu un aer triumfător și adăugă:

— Textul este din memoriile expediției australiene, care din 1955 și pînă în 1959 a cercetat Podul Sud magnetic. Dacă nici aceste mărturii ale unor specialiști care au lucrat cu aparatură relativ modernă nu sint suficiente, atunci...

— Cred că ai dreptate, interveni împăciitor teledirectorul-șef. Dar ce reportaj senzațional ar putea face clujanul nostru într-o împrejurare ca asta? Vezi, o inundație, un cutremur, o erupție vulcanică... astea, da, sint subiecte de televizat... Spectacolul grandios al naturii dezlănțuite impresionează și pe cel mai indiferent om. Dar un val de frig! Ce ar fi aci grandios?... Mă înțelegi, nu, ce vreau să spun?

— Vă înșelați! Nu vă supărați că vă contrazic, dar n-aveți dreptate! Valul de frig ce cuprinde vecinătatea Polului Sud e unul dintre cele mai spectaculoase obiective de televizat...

— Hm! zimbi șeful, dacă ar apărea aurore boreale, urși albi, focș și pinguini în obiectiv, ar fi amuzant desigur!

— Aurore „boreale” în emisfera australă, observă meteorologul apăsînd pe cuvînte, și o sclipire ironică îi săgetă privirea, sințeti cam pretențioși! Cit despre focș și pinguini, ei bine, veți avea zeci de prilejuri să le televizați. Imaginați-vă și dv., din cauza gerului excesiv, sute de turme de focș și lei de mare au migrat spre nord. Pe plajele înguste și slîrtecate ale insulei Georgia, unde și așa focșele și leii de mare se înghesuiau trup lîngă trup ca să se prăjească la soare, azi e un strat de gheață gros de 7 metri, cum spune buletinul. Animalele fug spre Țara de Foc, unde dau peste aceleași geruri. Ele caută țărături nisipoase și nu le găsesc, aleargă grăbite de-a lungul coastelor Americii de Sud și în clipa de față puteți înregistra una dintre cele mai ciudate priveriști: focș pe celebra plajă Rio del Mar din Buenos Aires.

Pe fîndul vilelor luxoase, sub uriașe umbrele multicolore, în umbra cabinelor de lux, sub șezlongurile comode și la adăpostul digului betonat, leii de mare scurmă cu colții lor fioroși nisipul auriu și rag înspăimîntător cînd trece vreun automobil prin apropiere.

Șeful teledirecției deveni atent. Andrei îl cunoștea după felul cum bătea cu degetele în birou.

Meteorologul scoase dintr-un buzunar o tăietură de ziar, o ne-

tezi triumfător și începu să citească traducind din englește: „Melbourne — Australia. Pinguinii cu moț, care nu mai găsesc de mincare în Antarctica și au nevoie de oarecare căldură pentru clocit, au invadat Noua Zeelandă...”.

Și lui Andrei i se deșteptase interesul, dar nici în ruptul capului n-ar fi vrut să se trădeze.

Meteorologul împături tăietura de ziar și o viri înapoi în buzunar.

Andrei trebui să recunoască cel puțin talentul de traducător al meteorologului și era tocmai dispus să-i facă un compliment pe această temă, cînd șeful teledacției interveni:

— Toate bune, dar de unde știi dumneata că valul de frig nu se va retrage pînă ajunge un telereporter la fața locului?

Meteorologul avu un zîmbet jalnic.

— N-aș fi meteorolog, iar meteorologia n-ar fi o știință... Am intrat în legătură cu toate stațiunile meteorologice din regiunea antarctică. Am calculat că valul de frig înaintează cu 10 km în 24 de ore și nu dă nici un semn de retragere.

După mine e cel mai ciudat, cel mai nefiresc și mai extraordinar fenomen posibil. El răstoarnă toate legile stabilite pînă acum în știința meteorologică. Sensul unui astfel de val de frig e de la un centru de maximă spre un centru de minimă presiune. El ia forma unui torent de aer rece care are o lățime de cîteva sute de kilometri și urcă de la pol către ecuator, fără să atingă decît rare ori tropicele și atunci mult atenuat și numai în emisfera boreală. E ca o limbă de frig care apare de o parte sau de alta a Polului și care se poate la rîndul ei desface în fișii mai mici. De data asta însă — și asta este ciudățenia inexplicabilă — nu mai e vorba de o limbă de frig, ci de o căciulă — ca să zic așa. Căci acum vecinătățile Polului sînt concentric și simultan acoperite (pe toate meridianele și la aceeași paralelă) de valul de frig. Frigul acesta nu e rezultatul unui torent de aer rece ce curge spre ecuator, ci al unei revărsări concomitente, în toate direcțiile, al unor valuri concentrice de frig. E ca și cum cineva ar fi aruncat o piatră imensă la Polul Sud și astfel ar fi dislocat unde de aer rece care se deplasează spre ecuator.

Vă mărturisesc că nici eu nu întrezăresc încă vreo explicație științifică a acestui fenomen.

M-am gîndit că posturile romîne de televiziune ar marca un succes în concertul televizor mondial dacă ar transmite imaginile senzaționale ale înaintării acestui val de frig, care ar putea lua turnura unui... cataclism. Nu exagerez, nu zîmbiți. În orice caz cred că v-am convins că spectacolul valului de frig este telegenic — cum spuneți dv. — chiar dacă nu este încă un... cataclism, conchise el așezîndu-se pe scaun.

Șeful teledacției și telereporterul Andrei schimbă priviri semnificative.

— Ne-ai convins, îi strînsă ei mina. Și-ți mulțumim!

— Va fi un succes! își frecă meteorologul mulțumit miinile. Un succes al televiziunii romîne!

Abia cînd ieși din biroul șefului, Andrei își aduse aminte de obligațiile sale familiale, de care uitase pînă în acel moment, atras de momeala perspectivelor minunate de reportaj zugrăvite de meteorolog.

Un moment fu gata să redeschidă ușa și să ceară șefului să trimită un alt telereporter în Antarctica. Dar se răzgîndi repede. Ar fi fost caraghios. Subiectul era „tare“.

Ceva însă îl făcea să nu plece la drum cu bucuria cu care pleca indeobște în asemenea împrejurări.

Reintră în biroul său și începu să scrie o scrisoare :

„Dragă Isabela,

Iartă-mă de neprezentarea la întîlnire. Imi pare rău și de Costăchel, și de Cristina, cărora le-am promis polycromoreliefofotografia în grup, cu ocazia celor unsprezece ani de căsnicie.

Spune-le că tăticul își va ține cuvîntul, dar cu o oarecare întîrziere.

Plec în Antarctica. Am un subiect «gras». N-o să stau decît două-trei zile. Azi e marți. Cel mai tirziu simbătă la orele 10,30 sosesc la Cluj. Poți să mă aștepi cu copiii tot în fața statuii lui Matei Corvin. Dacă nu plouă și e soare, vom merge la fotograf.

Îi promit Cristinei un pinguin cu moț, viu, interesant și prietenos pe care o să i-l aduc de la Polul Sud. Lui Costăchel ce să-i aduc? Un pescăruș sau o focă poate. Iar ție? Ție, draga mea, îți voi culege din insulele Falkland un buchet de flori care seamănă cu floarea de colț din Bucegii noștri.

Te sărut,
Andrei“

CAPITOLUL II

Unde facem cunoștință cu noi personaje interesante și originale

Pe marele aeroport Băneasa era zarvă mare. Într-un avion-rachetă erau încărcate cuști cu animale sălbatice. Nu erau lei și tigri, însă printre numeroasele animale, ca vulpi, riși, veverițe și căprioare, se zărea și o cușcă cu un urs siberian de toată frumusețea, care cînd începea să mormăie zbirlea creasta pițigoilor, ciocănitoarelor, bufnițelor, cucuvelelor și a altor păsări captive.

Avionul-rachetă tip „Meteor“ era ultimul produs al fabricilor de avorachete. El asigură legătura Europei cu America de Sud, acoperind distanța de 5.000 km în 3 ore, 12 minute și 15 secunde, fie zi, fie noapte, indiferent de anotimp. Din oră în oră pleca cite un „Meteor“ din Europa spre America și invers.

Avoracheta avea o capacitate de 1.000 de tone, și, în afară de pasageri, greul încărcăturii îl constituiau mărfurile de toate felurile, în special alimente ușor alterabile ce se transportau de pe un continent pe altul; laptele muls în aceeași dimineață și carnea de vită sacrificată în aceeași zi din pampasurile Argentinei se vindeau în toate măcelăriile din Paris, în vreme ce stridiile și homarii din Normandia și Bretania, fazanii din România și icrele de Mancuira făceau deliciul locuitorilor din Rio de Janeiro și America Centrală.

La fiecare trei minute, un avion-rachetă își lua zborul sau ateriza pe pista aeroportului. Oameni din toate continentele și mărfuri din cele mai variate se descărcau din pîntecele enormilor „Meteori“.

Totuși un asemenea sortiment de animale nu era un spectacol banal nici pentru marele aeroport intercontinental Băneasa.

Andrei privi cu interes imbarcarea cuștilor într-un uriaș „Me-teor”. Interesul său spori când află că aeronava pe care se imbarcau animalele este avoracheta cu care urma să plece și el peste 30 de minute.

Se apropie de cuști și, mai mult din instinct reportericesc, duse la ochi fototelevizorul, pregătindu-se să ia câteva imagini pentru a le transmite redacției, când un om încotoșmănit într-o șubă de vânător siberian îi strigă :

— Alo! Nu-i permis televizorul, vă rog!

— Imi dați voie, sint telereporterul Andrei Bujor. Aș vrea să...

— Încintat de cunoștință, tinere, veni spre el necunoscutul întinzându-i mina, dar nu permit televizarea animalelor.

— Sinteți directorul cercului? îl întrebă Andrei cu un aer nevovovat.

— Hm! Nu prea... Adică, da! Bine zici! se înroși omul și se prezentă: profesor Saratoga din Buenos Aires.

Când își scoase cușma, i se văzu părul: alb, nins, dar abundent.

— Voi face reclamă cercului dv. televizind animalele! stăruie Andrei.

— Cercul meu n-are nevoie de reclamă! se încăpățină profesorul deschizându-și șuba la gît. Animalele imi aparțin și nu dau voie să le televizezi, înțelegi?

Glasul său era ferm, și Andrei cedă deoarece nu avea nici un rost să se isce vreun conflict care să-i întîrzie din drum.

Peste câteva minute, în sala de așteptare își făcu o idee despre profesorul acesta și despre animalele sale trăgînd cu urechea la discuțiile din jur.

Află astfel că profesorul vine de la Moscova. La Moscova aterizase tot așa cu un avion-rachetă plecat din Vladivostok și invadase de asemenea aerodromul cu cuștile menajeriei sale. Erau animale prinse de el în taigă. Era un vânător original, bătrînelul: nu impușca animale, le prindea vii, iar dintre ele își reținea numai exemplarele cele mai frumoase.

Un pasager care venise împreună cu el de la Vladivostok povestea în gura mare că, după părerea sa, profesorul e un director de circ pușin capabil, deoarece cea mai mare parte din animalele pe care le cară tocmai de la capătul pămîntului nu se pot dresa.

— Dracu a mai văzut pișigoi sau cocoș de munte, ciocăniitoare sau bufniță dresată? Cine își inchipuie că o să scoată dintr-un gulo-gulo un biciclist sau dintr-o zibelină, un echilibrist pe sîrmă se înșală! Doar din urs sau veveriță de mai poți face ceva. Dar ăștia dau numere de circ arhicunoscute... Geaba îi mai chinuiește în cuștile astea. Eu am văzut în peninsula Kamciatka un japonez cum dresa pureci; îi aduna în cerc, îi incolona, îi răspindea în trăgători... mă rog, îi muștruluiia la comandă. Iar la urmă îi băga într-o eprubetă și-i ținea în buzunarul hainei. Am mai văzut un chinez care reușe să facă ceva cu găinile, cele mai proaste dintre păsări; acestea riciau pămîntul cu ghearele și dezgropau astfel ouă ascunse fără știrea lor, iar un cocoș cotcodăcea în minutul și secunda cerută ca un ceasornic deșteptător... Ah, a fost ceva grozav cînd dresorul „învîrtînd” coada cocoșului de trei ori a spus rizînd:

— E ora 8 și 30 minute. Exact peste 12 minute și 30 de secunde să ne dai de știre!

A urcat cocoșul în pom și a pus un ceasornic cu nisip să se scurgă. Apoi a început o altă dresură cu niște porumbei care cintau la un plan în miniatură lovind cu ciocul în clape. Am ascultat astfel câteva acorduri la... patrușprezece ciocuri de porumbel. Cînd s-au scurs cele 12 minute și 30 de secunde, cocoșul a cîntat: „cucuriguuu!...”

— Atențiune! Atențiune! Urați în avorachetă! Mai sînt zece minute pînă la decolare! anunță crainicul.

Prietenos, pasagerul din Vladivostok îl luă pe telereporter de braț, pornind spre avion:

— Și dacă ai ști cum i-a dresat! Simplu ca bună ziua. Însă a avut o răbdare îngerească, desigur, dacă există așa ceva! adăugă el rîzînd sănătos și exuberant. Pe mine m-a pasionat întotdeauna dresura.

— Nu cumva sînteți dresor? îl întrebă Andrei.

— Nu, din păcate, nu! Sînt cultivatorul de lăcuste Igor Savciov, inginer zootehnician din Extremul Nord, de la Verhoiansk.

— De la polul frigului? glumi Andrei în timp ce intrară în „Meteor”.

— De acolo! răspunse celălalt, în timp ce pășiră într-un ascensor ce-i urcă în salonul pasagerilor.

— Cultivator de...? întrebă telereporterul.

— ...de lăcuste! îi reaminti Igor.

— Bine, dar lăcustele astea... nu distrug cerealele?

— Ba da! deschise inginerul larg ușa ascensorului îmbindu-l pe telereporter să iasă.

— Atunci, cum... N-aveți cine să mănince cerealele acolo în Extremul Nord și puneți lăcustele s-o facă?

Igor se porni pe ris, și cînd intrară în salonul pasagerilor toți cei prezenți întoarseră, din această cauză, privirile spre ei.

— S-a dus vremea cînd lăcustele mîncau cereale. Acum cerealele le mănîncă pe lăcuste, iar noi mîncăm cerealele... Așa-i ciclul! dădu el din umeri și rise iar cu poftă. Avem în Siberia... prima crescătorie experimentală de lăcuste din lume. Cultivăm o specie de lăcuste aparte: lăcusta de zăpadă. Ea crește în tundră, pe întinderi nesfirșite de mii și mii de kilometri pătrați. Printr-o serie de selecții artificiale și prin adaptarea ei la anumite condiții de viață, noi am reușit să creăm o specie nouă de lăcuste care trăiesc pe zăpadă. Da, da. Crește și se hrănește cu foarte puțini licheni. Cum la noi numai de zăpadă nu ne putem plînge, vă închipuiți că lăcustele cresc admirabil. Acum doi ani, de pildă, am avut o producție de 10.000 vagoane de lăcuste. Această enormă masă de lăcuste e prelucrată în cuptoare speciale, unde, amestecată cu apă de mare, iarbă de mare, scoici și nisip, devine un îngrășămint minunat al ogoarelor de cereale.

La vreun sfert de oră după decolare, profesorul Saratoga plecă din salonul pasagerilor.

— Se duce să vadă ce-i fac animalele, chicoti cultivatorul din Verhoiansk. Așa o ține într-una de la Novosibirsk.

— Și zi așa, putem înregistra o nouă meserie: lăcusto-cultivatorul. Păcat că nu știam asta mai demult, că tare m-aș fi repezit pînă la dumneata să fac un reportaj la fața locului, mărturisii Andrei.

— Intr-adevăr e spectaculos să vezi cum mînăm din urmă

această... turmă uriașă de insecte pe întinderile pustii ale tundrei. Le atragem în cuptoarele de prelucrare cu ajutorul unor uriași generatori de ultrasunete. Vino odată la noi să-ți arătăm lăcustele noastre! încheie siberianul.

— Neapărat! Poate chiar săptămîna viitoare, îi promise Andrei oferindu-i o pastilă „Reconfort“, care înghițită producea omului o senzație plăcută ca după o baie și un masaj bun.

Apoi porni și el spre ușa salonului:

— Mă duc să mă distrez pe socoteala profesorului! spuse Andrei cu gîndul să mai vadă o dată animalele.

Profesorul era într-adevăr în magazie. Aranja cuștile căzute și bombănea ori de cite ori găsea ceva în neregulă. O cușculiță cu o ciocănitoare neagră se spărsese.

— Pas de-o prinde acum! privea profesorul inciușat la micuța pasăre ce se agățase de un nit și în chip reflex începuse să ciocănească cu ciocul tăblia de duraluminu a încăperii.

Dar tot atunci un grup de șoareci de pădure porniră să alerge chițcîind printre cuștile vulpilor, care înnebunite se zbăteau, întinzînd ghearele și miriînd să-i prindă.

— Să vă ajut, profesore! se oferi Andrei.

Saratoga îl măsură întii sever din cap pînă în picioare, apoi îi spuse îmblînzit:

— Ești mai tînăr, iată o plasă, urcă-te pe cușca de colo și cată să arunci plasa peste ciocănitoare!

— Dar șoarecii?

— Am o cursă specială.

Telereporterul îndeplini rugămintea profesorului, și peste puțin acesta ținea mulțumit ciocănitoarea în palmă.

— Interesantă colecție de vietăți! privi Andrei în jur.

Într-adevăr, era acolo o adevărată arcă a lui Noe, de la elan și mose pînă la viperă și șopirlă, de la bufniță și cocoș de munte pînă la rațe și găște sălbatice, de la broscoi pînă la pișigoi.

— Am stat citeva luni în taiga spre a le prinde, veni profesorul mai aproape de Andrei. Am aici cei mai caracteristici reprezentanți ai faunei siberiene.

Era un om interesant, profesorul: potrivit de statură, cu fața de culoare brună, contrastînd violent cu părul ca de omăt, probabil încă de timpuriu încărunțit. Părea că în permanență îl preocupă cite o problemă. Aceasta nu-i dădea totuși aerul specific savanților distrați și uituci ce-și caută ochelarii și nu-și dau seama că-i au pe virtul nasului; dimpotrivă se arăta interesat de toate din jur și avea un spirit de observație deosebit de dezvoltat.

— O să reușiți să dresați pentru circ animalele astea? făcu Andrei cu mina roată către cuștile din jur.

— Nici nu urmăresc acest lucru! dădu profesorul din umeri.

— Ah, le-ați luat numai pentru menajeria circului...

— Da, pentru... menajerie! ciătina profesorul din cap aprobativ, dar oarecum șovăielnic.

Apoi, însuflețit:

— Am de gînd, tinere, să fac cea mai mare menajerie din lume!

— Mai mare decît cea din Hamburg?

— Acea va fi un fleac! Eu voi depăși cu mult cadrul menajeriilor actuale cu cei cițiva kilometri pătrați amenajați artificial,

în care bieteile animale se chinuiesc și lincezesc captive! Eu voi pune la dispoziția acestor animale mii, sute de mii de kilometri pătrați, eu voi face ca...

Dar profesorul se opri brusc. Urmă o pauză oarecum penibilă. Andrei avu impresia că Saratoga se ferește să destăinuiească planurile sale unui... telereporter prea guraliv.

— Nu vă temeți, profesore, acum nu vă vorbesc ca telereporter, acum sînt un simplu pasager pe bordul „Meteorului“ și, ca să ne mai treacă timpul, m-am gîndit că...

— Bucuros îți stau la dispoziție cu orice vrei dacă-i vorba să ne mai ținem de urit unul altuia. Uite aici! îl trase Saratoga într-un colț în fața unei cuști. Această căprioară cu picioarele din spate mai înalte decît cele din față e renumitul mosc siberian. Sub burtă are o umflătură cu un lichid din care se face faimosul parfum de mosc.

Îți place veverița zburătoare, Pteromyx volans, de colo? Cînd întinde aripile — o membrană între picioarele posterioare și cele anterioare — zboară planînd printre copaci!

Se apropiară de o colivie unde o veveriță ținea un con de brad între minulele ei mici și, desfăcînd solzii, spărgea semințele tari între dinți, înghițindu-le cu poftă.

— Cred că zibelina, sau samurul, cum i se mai spune, din cușca cea joasă, ți-e cunoscută. Era pe cale de dispariție pe la mijlocul secolului trecut din cauză că a fost necruțător vînată pentru blana ei scumpă. Dar, grație măsurilor luate, a repopulat pădurile.

Un muget le acoperi vorbele.

— Alces-alces, se întoarse profesorul zîbind spre cușca unde un elan splendid își freca coarnele de tavanul prea scund. Abia am găsit un exemplar în stare de sălbăticie după ce am eutreierrat 3.000 km de taigă. Elanii au ajuns ca și renii: animale de povară. Și cînd te gîndești că abia acum o jumătate de secol a început în Siberia domesticirea lor!

— Îmi permiți să te întreb un lucru, profesore: mai ai în Argentina și alte animale sau acesta e începutul colecției?

— Acesta-i al cincilea transport. De fiecare dată am ales tot ce era mai specific în fauna cîte unui continent. Dar de ce mă întrebî? deveni profesorul iar bănuitor. Ziceai că nu vrei să fii, aici, telereporter...

— Întrebam numai așa, din curiozitate, Ar fi interesant un asortiment complet de faună terestră...

— Hm!... se lăsă profesorul furat. Asta-i o idee năstrușnică. Cel mult la un muzeu ai putea vedea așa ceva, fiindcă acolo animalele... nu cer de mîncare! rise el subîire. Cine ar putea aduce hrană atît de variată încît să sature sute de mii de animale? Fiindcă pe pămînt, în diferite medii, cresc sute de mii, poate chiar milioane de specii. Numai coleopterele, sau gîndacii, numără peste 250.000 de specii. Fluturii, sau lepidopterele, numai cca. 120.000 de specii. Chiar la un muzeu bine asortat sînt necesare multe săli cu vitrine pentru a expune o colecție de fluturi cît de cît asortată. Azi e mai avantajos să se deplaseze omul la fața locului și să studieze fauna decît s-o colecționeze în grădinile zoologice la el acasă, cum se făcea în secolul trecut.

— Atunci de ce o colecționezi? Și încă vie?

Profesorul îl măsură din nou pe Andrei din creștet pînă în tălpi. Intrebarea îl surprinse. E drept că era poate prea indiscretă, dar era îndreptățită.

— Iar ai devenit reporter! zise aruncînd o nîcă de cedru unei veverițe albastre. În cazul acesta prefer să rămîn singur.

Telereporterul, nedumerit încă de motivul pentru care profesorul se enervase, se grăbi totuși să-l liniștească.

— Iarță-mă, profesore. Nu mi-am închipuit că... În sfîrșit. Să trecem la altceva. Ce-o să faci cu animalele dumitale tropicale pentru că asupra Americii de Sud s-a abătut un val de frig?

Profesorul păru dintr-o dată captivat de știre.

— Da? De cînd? De unde știi? E sigur? Spune-mi ce-ai auzit?

Andrei îl puse în curent pe Saratoga cu ceea ce știa de la meteorologul Vilsan.

Profesorul îl ascultă cu un deosebit interes. În loc să-l îngrijeze, știrea părea că-l amuză. Își trecu de cîteva ori degetele rășchirate prin părul alb și la urmă spuse pe un ton care i se păru lui Andrei ciudat de vesel:

— Gerul ăsta o să dea de petrecanie multora!

CAPITOLUL III

În care constatăm cît de sentimental poate fi un meteorolog

— Am mai primit vreo știre, mamă? întrebă nerăbdător din prag Ion Vilsan de cum deschise ușa.

— Nu, băiatule, răspunse bătrînica simpatică purtînd pe umeri, după moda veche, un șal de lînă cu franjuri.

Fiul își sărută mama, care-i venea în întîmpinare sprijinindu-se într-un baston, și se duse de-a dreptul la telefonul-televizor spre a controla dacă pe banda de magnetofon nu se imprimase cumva în lipsa lui convorbirea așteptată.

— Masa e gata și ciorba se răcește! îl chemă maică-sa privindu-l pe sub ochelari cu aerul acela grijuliu, comun tuturor mamelor, oricît de mari le-ar fi copiii.

— Ato! Vă rog dați-mi legătura cu Buenos Aires! ceru Vilsan la telefon desfăcîndu-și cravata și deschîndu-și gulerul ca să se simtă mai comod în fotoliul unde se așezase.

Apoi ca pentru sine:

— S-a întîmplat iar, probabil, ceva, mormăi el.

— Ai spus ceva, Ionică? întrebă maică-sa din camera alăturată, unde umbla cu niște vase.

Și, văzînd că nu primește nici un răspuns:

— După ce că ai întîrziat de la masă, tot ți-ai mai găsit de treabă? Iaca, asta nu-mi place, să știi...

Între timp, în telefonul-televizor răsună tonul „nu-i nimeni acasă” (un acord armonios de harfă).

Vilsan oftă cu obidă. Apoi trase un sertar și scoase o fotografie pe care o privi lung, răsucînd-o pe toate fețele. Deși foto-

grafia nu înfățișa decît un grup de schiori veseli, ei o privea stăruitor, în timp ce gîndurile sale alergau departe...

*
* *

...Unul dintre schiori este chiar el; luînd de mină o fată, amîndoi se desprind din grup și pornesc vijelios la vale pe o pîrtie minunată, fugărîndu-se și hirjonindu-se în slalomuri superbe.

— Te-am prins, Pepitta!

Brațele sale vînjoase cuprind nerăbdătoare trupul zvelt al fetei. Ea caută să scape, se mlădie ca trestia bătută de vînt, și pumnii ei micuți infosoliți în mînuși pufoase bat neputincioși în pieptul larg, ușor bombat al tinărului. În cele din urmă, fata, istovită, își culcă obrazul încadrat de zulfii părului de abanos pe umărul bărbatului, apelînd resemnată la cumințenia învingătorului. Acesta, generos, se mulțumește cu un sărut furat fetei aflate la strîmtoare.

Apoi amîndoi se așază pe un dimb și privesc obraz lingă obraz la minunata priveștiște din vale, unde cătunele elvețiene abia tîmegă cu casele turtite sub povara omătului.

— Pepitta, tu știi că mai avem puțin și...

— ...căile noastre se vor despărți! clipi ea șiret și drăgălaș.

— Nu spune asta! E prea crud!

— Și totuși studiile noastre nu pot ține o veșnicie...

— Ce repede a trecut studentia noastră, Pepitta!

— Asta am și vrut, nu? Să ne terminăm studiile ca să ocupăm și noi o slujbă...

— Te faci că nu mă înțelegi, Pepitta!

— Ce vrei, Juan? îl privi ea șagalnic. Vrei să mă iei cu tine în țara ta?

Tinărul amuși. Acum, cînd i se pusese exact întrebarea pe care o aștepta, nu mai știa cum să se descurce. Luă mina fetei, o dezbrănușă și o sărută:

— Ce-ar zice tatăl tău dacă ar auzi că un romin te cere în căsătorie?

Ochii Pepitței străluciră mai viu, apoi se întunecară. Cîteva clipe numai, căci își înfrînse repede această umbră din priviri.

— Deseară voi vorbi cu tata; mă va chema la telefon...

— Poate că găsești momentul potrivit să strecori și propunerea mea! o privi tinărul plin de speranțe. Spune-mi, Pepitta, indiferent de răspunsul tatălui tău... tu... ce crezi... tu..., șovăi el, tu... ții la mine?... Mă iubești...?

Pepitta sări în sus și azvîrlî cu un bulgăr de zăpadă drept în moțul căciuliței din capul băiatului.

— Ai devenit melodramatic, Juan! Vino-ți în fire! Prinde-mă de poți!

Și își ni la vale, fără să se mai uite înapoi, cu fața biciuită de vînt, dar luminată totuși de fericire...

*
* *

Vilsan se infundă mai bine în fotoliu, și fizionomia i se întristă brusc.

Amintirile ajungeau acum la singurul lor punct neplăcut. Intot-

deauna încerca să-l uite, dar el îi revenea în memorie cu tot mai sporită claritate.

Ce bine i s-a întipărit în minte figura mirată a portarului de la hotelul unde locuia Pepitta cind, a doua zi, pe la ora prinzului, s-a dus să-l roage s-o cheme jos în hol, ca să-i spună două vorbe:

— Dar este plecată de azi dimineață, de la ora 4!

— Unde?

— Acasă, în Argentina, cu bagaje cu tot.

— Imposibil! Are de dat încă examene!

— Asta i-am spus și eu, dar signorina n-a vrut să m-asculte. Plingea cu hohote și tot a plecat.

— Și n-a spus de ce?

— Domnișoarele astea au întotdeauna secrete mai mari decît un bărbat de stat! filozofă portarul. Parcă vrea vreuna să îți le destăinuie?

*
*
*

Glasul mamei îi smulse pe Vilsan din lumea amintirilor:

— Dar bine, băiatule, nu ți-e foame? Ți-e rău, ce-i cu tine? se ivi bătrînica îngrijorată în prag.

Vilsan puse fotografia înapoi în birou.

Privirile sale trecură fugitiv peste scrisoarea primită cu cîteva zile înainte și care, de fapt, răscolise tot acest trecut. Dar n-o mai citi. O știa pe dinafară.

„Dragul meu Juan,

Iartă-mă pentru acest lung interval în care am întîrziat cu răspunsul promis în Elveția. Sint foarte nenorocită¹ din cauza «valului de frig de la Polul Sud», care s-a declanșat de cîtăva vreme și pe care nimeni nu l-a luat încă în seamă așa cum trebuie. Dar de el depinde soarta mea și a ta și... bineînțeles răspunsul pe care ți-l datorez. Miine seară te voi chema la telefonul-televizor.

La revedere, dragul meu Juan,

Pepitta

Buenos Aires, 11 noiembrie 1978⁴

*
*
*

— Dacă tu crezi că-i frumos să mă faci să te aștept cu masa, atunci n-am ce zice...

— Vai, mamă, iartă-mă, se ridică Vilsan din fotoliu și o apucă de umeri pe bătrînică, n-am vrut să te fac să aștepti deloc, dar, vezi, azi am înregistrat pe de o parte un succes, iar pe de alta un insucces cîtă vreme nu primesc nici o veste de la Pepitta.

CAPITOLUL IV

De acum încolo începe marea aventură

La Paris, avoracheta „Meteor” a făcut doar o scurtă escală de 20 de minute. Numai atît cît să coboare un rind de pasageri și să urce altul.

¹ Aici fizionomia lui Vilsan se întunecă iar (N.A.).

În timp ce noii veniți se instalau în salon, Igor Savciov îl atinse cu cotul pe Andrei Bujur și-i șopti :

— Ia te uită ce femeie frumoasă a „capturat” îmblinzitorul nostru de fiare sălbatice!

Andrei mută un pion de pe tabla de șah din față și aruncă în același timp și o privire fugară spre colțul unde se afla profesorul Saratoga. Dar rămase cu mina în aer, într-atit fu de surprins : femeia era într-adevăr un tip desăvirșit de spaniolă, iar chipul pașional în care vorbea cu profesorul — pe șoptite, dar plină de năduf, aruncînd din cînd în cînd priviri iscoditoare în jur — o făcea și mai interesantă.

— Se cam lasă rugat, bătrinelul! ricană Igor.

— Cine știe ce-i cere...

În cele din urmă, tinăra păru că se resemnează.

Avoracheta decolă, și peste puțin timp, ca de obicei, Saratoga părăsi salonul.

— Profesorul a plecat iar ca să-și supravegheze animalele. Ia să încercăm să facem cunoștință cu frumoasa spaniolă! propuse inginerul bine dispus.

— Nu crezi că e... cam necavaleresc tocmai pentru că Saratoga nu-i de față?

— Așa pătesc toți bătrînii care își iau soții sau amante prea tinere...

— Bine, dar de unde știi că fata aceasta...

— Păi tocmai asta vreau să aflu : cine este!

— Atunci ia-i un interviu! glumi Andrei.

— Fă-o dumneata! propuse Igor foarte serios. Eu nu prea interviuez lăcustele mele. N-am obișnuința asta profesională... Dar pentru dumneata, ca reporter, care pătrunde oriunde și vorbește cu cine vrea despre orice, chestia asta e un fleac!...

— Totuși... aici nu-i la mijloc interesul profesional! protestă Andrei oarecum surprins de această pornire de... Don Juan, cam neașteptată pentru un cultivator de lăcuste din Extremul Nord.

Dar deodată amîndoi avură una dintre cele mai neașteptate și plăcute surprize : spaniola se ridică din fotoliu și — de necrezut — veni drept spre ei. Inginerul, care o observase primul, se și ridică în picioare, întîmpinînd-o cu un cuceritor suris de satisfacție. Ea îi întinse mina și se recomandă cu sinceră grațiozitate :

— Pepitta Saratoga!

Reporterului aproape că-i era ciudă de..., norocul inginerului. Pe de altă parte începuse să-și facă rezerve asupra conduitei morale a fetei.

— Mă iertați că vă deranjez, începu ea și trecu repede peste protestele lor formale, dar am văzut în listele de pasageri că unul dintre dv. vine din România...

— Dînsul vine, se grăbi Igor să-l desemneze pe Andrei. Dar luați loc, vă rog! o pofti el.

Spaniola își scutură cerceii mari din ureche :

— Nu vreau să mă vadă tata cu dv.!

Cei doi își schimbară priviri semnificative.

— Sintem, totuși, persoane onorabile, frumoasă signorina, interveni inginerul, galant ca întotdeauna.

— Tocmai de aceea mă adresez dv.!

Andrei era din ce în ce mai surprins, ceea ce, de altfel, exprima clar și fizionomia sa.

— Dacă v-aș ruga să-mi faceți un serviciu, se adresează ea lui Bujor, începând să arunce priviri furioase în toate părțile, mi lași face oare?

Inginerul interveni ca de obicei:

— Orice serviciu, oricând; va fi încântat să vă servească, doamnă!

Dar ea nici nu-l luă în seamă, ci se adresează mai departe tot telereporterului:

— Bănuiesc că în câteva zile vă întoarceți la dv. în țară... Vreți să transmiteți cuiva ceva?

Andrei se înclină, mut.

— Nu-i vorba decît de o scrisoare pe care v-aș ruga s-o duceți la destinație unui prieten: meteorologul Ion Vilsan.

— Cui? deschise Andrei, în sfîrșit, gura, crezînd că n-a înțeles bine.

— Ion Vilsan, meteorolog din țara dv.

Telereporterul, uimit de coincidență, făcuse probabil o figură ciudată, încît Pepitta Saratoga fu și ea surprinsă la rîndu-i:

— Il cunoașteți? îl întrebă ea.

— Ba bine că nu! făcu Bujor un gest cu mina.

— Atunci, începu ea să cotrobăiască prin poșetă, vă rog să-i dați...

Dar deodată luă o gazetă de pe măsută, întoarse celor doi spatele și porni agale de se reazează în fotoliul ei, fără să le mai arunce măcar o privire; intrase profesorul Saratoga în salon.

— Ei, îți place figura ce ne-a făcut-o? îl necăji Andrei pe Igor.

Savciiov își însoți oftatul cu o privire languroasă:

— Superbă femeie! Numai o meridională poate avea un astfel de temperament. Păcat că bătrînul acesta nesuferit ne-a stricat conversația. Ce bine o pornisem, domnule! regretă el.

— Fii atent c-o să pierzi partida. Regina ți-e în primejdie! îl preveni glumeț Andrei.

— Dă-o-ncolo de partidă! Partida de colo, aruncă el o căutătură peste umeri în direcția Pepitței, e mai interesantă.

Apoi uitîndu-se la ceas:

— Mai am doar patruzeci de minute, Cobor la Rio de Janeiro și n-am reușit să aflu nici măcar adresa acestei frumoase spaniole. Ascultă, amice, se apropie el trăgînd mai aproape fotoliul, nu vrei să încerci să-l îndepărtezi pe bătrîn de lingă ea? Trebuie neapărat să-i vorbesc, să aflu unde se duce, unde locuiește, să-i scriu...

— Așa te inflăcărezi întotdeauna cînd dai de o femeie „bine“? îl ironiză Andrei.

— Aș fi în stare să otrăvesc vreo jigodie de veveriță de-a bătrînului numai să-l văd părăsind salonul.

Timpu trecu repede. În curînd, difuzorul anunță călătorii că cei care coboară la Rio de Janeiro trebuie să treacă în „Meteorul“ pui¹.

¹ Acesta nu era decît un avion obișnuit, cu o capacitate redusă, ținut în pîntecele uriașei avorachete și lansat din fuzelajul „Meteorului“ cînd avoracheta ajungea deasupra aeroportului. Astfel se economisea timpul cu escalele pe care în mod normal avoracheta ar fi trebuit să le facă pe parcurs (N.A.).

— Am o rugămintă pe care te rog să nu mi-o refuzi! stăruie Igor pe lângă Andrei.

— Cu plăcere, numai să pot!

— Eh! Este un fleac: află și comunică-mi la Rio de Janeiro adresa fetei! Imi promiți?

— Hm! Eu... În sfârșit... Crezi că mi-o va da?

— Nici vorbă! De altfel ea însăși pindește momentul să reia legătura cu dumneata spre a-ți da scrisoarea. Adresa ei va fi menționată probabil chiar pe verso-ul scrisorii, așa că-ți va fi ușor...

În acest moment, însă, Pepitta și tatăl ei se ridicară din fotoliile lor și porniră spre ușa care ducea la bar. Igor închise cu zgomot cutia de șah includând de ghinionul ce-l urmărea. Dar fata nu făcu nici trei pași și, deodată, parcă aducându-și aminte de ceva, reveni la fotoliu, luă ziarul de pe măsuta ei și, cu aerul cel mai firesc din lume, îl readuse punându-l pe masa celor doi și mulțumindu-le cu un suris prietenos: pe gazetă, prinsă cu un ac de cap, o scrisoare.

Savciiov era în culmea fericirii. Nici n-așteptă bine să iasă spaniola pe ușă și se și repezi la plic. Dar dezamăgirea i se zugrăvi îndată pe chip; n-avea adresa expeditorului, zadarnic îl sucea și-l răsucea pe toate părțile.

Andrei Bujur luă plicul și-l vîri în buzunar:

— Sper că n-o să-mi ceri să-l desfac ca să-i citești conținutul!

— Nu... asta nu! bombăni inginerul Igor.

— Un „îndrăgostit“ e în stare de orice! persiflă Andrei.

Igor răspunse printr-o grimasă și se uită iar la ceas:

— Ce ghinion pe capul meu! Peste cinci minute cobor. Imi promiți că-i afli adresa?

— În sfârșit... voi încerca...

Savciiov îl luă de braț și amîndoi porniră spre ieșire.

— Nu așa; să faci imposibilul!

Și după cîteva clipe de ezitare:

— Să-ți fac o destăinuire... Nu că mă laud, dar nu-mi pierd ușor capul după orice femeie... Să vii tocmai de la celălalt capăt al pămîntului și să înlînești, mă înțelegi... Aș vrea măcar atît: s-o mai revăd! De n-aș fi avut treburi urgente, n-aș cobori acum... Numai dumneata mă poți ajuta s-o mai înlînesc o dată. Comunică-mi adresa ei! Da?

Inginerul vorbise convingător, din inimă. Se vedea că este emoționat.

— Fie! acceptă Andrei în cele din urmă, văzîndu-l atît de afectat.

Bucuros, într-o ultimă și supremă expansiune afectivă, Igor îl îmbrățișă pe Andrei, mai-mai să-l și sărute.

„Ce temperament emotiv în Extremul Nord la un cultivator de... lăcuste!“ — gîndi Andrei dînd din umeri.

Reveni la locul său și, răsfoind fișele unui magazin ilustrat, își aminti zîmbind de Isabela și de familia sa.

Profesorul și fiica lui reveniră peste un timp în salon.

Andrei căută un prilej spre a face semn Pepitței că totul e în regulă, și, într-adevăr, cînd tatăl ei se duse spre a afla poziția avorachetei pe ecranul din perete unde se proiectau permanent lungitudinea și latitudinea la care se găseau, fata se întoarse spre Andrei, privindu-l cu seninătate drept în ochi.

El clătină din cap și duse mîna la buzunarul hainei unde avea

scrisoarea spre a-i da astfel a înțelege să nu-i poarte de grijă, însă pe loc simți că-l trece un val de fierbințeli: scrisoarea dispăruse.

Cotrobăi prin toate buzunarele, răsfoi înfrigurat revistele și ziarele de pe mäsufă, deschise cutia de șah... Scrisoarea nicăieri...

Deodată i se luminează mintea:

— Igor Savciov mi-a șterpelit-o! scriși el inciuat. De aceea m-a strins în brațe! Ce soi păcătoș și amorezații ăștia! Cine dracu a mai văzut un... cultivator de lăcuste amorezat lulea! Asta-i culmea! Cum de nu mi-am dat seama! M-a dus siberianul ăsta ca pe un copil! Și de-ar avea cel puțin mutră de Casanova!

Iși tamponă fruntea cu batista.

— Dar nici el n-o să afle vreodată de la mine adresa Pepitței! se consolă Andrei.

Însă imediat după aceea îi păru rău că-l bănuise pe inginer:

— Dacă am pierdut-o eu însumi? În definițiv pînă n-ai probe, nu trebuie să acuzi pe nimeni.

Porni prin sală cu ochii pe pardoseală, doar-doar o zări plicul căzut din buzunar. Nu-l găsi. Atunci se infurie iar:

— Numai Igor mi l-a luat! Trăgea probabil nădejdea c-o să afle adresa mult dorită. Dar la prima ocazie am să-i spun Pepitței adevărul. Să știe cu ce om are de-a face dacă o îndrăzni vreodată să-i scrie sau s-o vadă...

Între timp se adunase aproape tot salonul în fața ecranului indicator al poziției avorachetei:

— Nu mai funcționează semnalizatoarele! se auzi vocea cuiva.

— În clipa aceasta trebuia să aterizăm pe aerodromul intercontinental din Montevideo! se uită Saratoga la ceas.

Andrei, preocupat de scrisoare, nici nu băgase de seamă ce se întimplase. Se alătură și el grupului ca să afle despre ce-i vorba.

Un pasager trase oblonul unei ferestre. Afară nu se vedea decit bleumarinul închis al înălțimilor. Nici urmă de pămînt.

— Zburăm încă la mare înălțime!

O doamnă foarte bătrînă, care pînă atunci nu făcuse altceva decit să privească pe ecranul unui aparat portativ de televiziune, se ridică de la locul ei și întrebă pentru prima dată:

— Ce s-a-ntimplat? Ne-am ciocnit cu vreo cometă? Doamne, Doamne, am spus eu că nu plec marșea la drum... Trei ceasuri rele și taman eu s-am parte de ele!... S-a mai întimplat vreodată să întirzie avoracheta?

— Am traversat de douăzeci și nouă de ori Atlanticul cu „Meteorul“, declară profesorul, și niciodată n-a sosit măcar cu un minut mai tirziu.

— Totuși curenții aerieni potrivnici..., interveni un pasager.

— Nu contează! În trei ore, douăsprezece minute și cincisprezece secunde, „Meteorul“ străbate distanța Paris-Montevideo pe orice vreme, în orice anotimp! Pe toate reclamele companiei de navigație aeriană scrie la loc de frunte acest lucru.

— Atunci să întrebăm pe comandant! propuse cineva.

Ceilalți riseră:

— Credeți că el doarme?

— Era totuși de datoria sa să ne prevină de întirziere, declară Saratoga.

Se formă în cele din urmă un grup de călători care plecară la comandant. Printre ei fu și profesorul Saratoga.

Cum ieși grupul din salon, Andrei se grăbi să vorbească cu Pepitta :

— Imi pare foarte rău, dar trebuie să vă vestesc un lucru penibil.

Fata ridică ochii ei negri străjuiți de gene lungi, surise blajin și întinse mina :

— Știu... scrisoarea... Bine ! Dați-mi-o înapoi !

Andrei înghiți în sec :

— Păi da, scrisoarea ; să vedeți...

— Nu-i nimic. Am înțeles : nu mai vreți să-mi faceți comisionul !

— Ba da, dar...

— Nu vă reîntoarceți atât de curind în țară ?... Foarte bine ; dați-mi scrisoarea ! întinse ea din nou mina.

— Ba mă întorc ; vineri sau sâmbătă sînt înapoi în București...

— Poate credeți că, de vreme ce n-am încredințat-o poștei, conține cine știe ce...

— Nu ! Nici prin minte nu-mi trece ! făcu Andrei un gest necăjit cu mina.

— La Paris n-am mai avut timp să duc scrisoarea la poștă și, în afară de asta, țin foarte mult să fiu sigură că ajunge drept în mâinile destinatarului. Nu-i nimic necurat la mijloc, vă încredințez... N-am nici un motiv să amestec un om cinstit într-o afacere dubioasă... În orice caz, conchise ea, restituiți-mi scrisoarea și voi vedea ce-i de făcut !

— Cum aș vrea să vă servesc signorina, deveni Andrei patetic, dar nu mai pot. Nu mai am scrisoarea.

Pepitta Saratoga sări de pe fotoliu :

— Nu-mi închipuiam că am de-a face cu un... Rominii pe care i-am cunoscut erau cavaleri !... Te rog, nu profita de situație, aruncă ea priviri speriate în jur.

— Sînt un om serios, signorina ; insurat, cu copii... Dacă vă spun că nu mai am scrisoarea ! oftă Andrei.

Pepitta își mușcă buzele, apoi începu să scotocească în poșetă :

— Am vreo mie de franci, mai mult n-am că ți-aș da oricît, numai, întoarce capul impacientată spre ușa pe care ieșise tatăl ei cu grupul — numai să nu afle tata. Te rog fii amabil, dă-mi plicul înapoi... De ce mă chinuiești ? Poftim, i-ai, îi puse ea banii pe măsută, numai să terminăm odată acest joc nesuferit !

— Signorina, cum să vă fac să mă înțelegeți ; n-am nevoie de bani, nu sînt un escroc, vă dau cuvîntul de onoare că am luat scrisoarea cu gîndul de a o duce la destinație. Dar mi-a furat-o cineva.

Pepitta se lăsă zdrobită pe fotoliu. Lacrimi i se iviră în colțul pleoapelor.

Andrei se aplecă și-i șopti :

— Bănuiesc cine mi-a sustras-o și vă jur c-o să mă răfuiesc cu el !

Pepitta își îngropă fața în miini :

— Ce copilărie am făcut ! Unde mi-a fost capul ! Un singur lucru te rog, dacă mai ai o urmă de caracter, nu încerca să șanta-jezi pe tata. N-o să-ți ajungi scopul !

Și fiindcă ușa se deschise și pe coridor se auzea rumoarea grupului ce revenea de la comandant :

— Acum, te rog, fii bun și dă-mi pace ! își tamponă ea cu batista ochii.

Andrei se depărtă rușinat și iritat profund.

Ită în ce situație l-a pus nesuferitul acela. În ce scop a plecat val-virtej din București azi la prînz și în ce încurcătură a intrat!

— Unde-i Isabela să mă vadă! clătină el necăjit din cap.

Rumoarea din sală însă îi atrase curind atenția. Un pasager relata:

— Comandantul n-a vrut să ne primească. Secundul său ne-a dat a înțelege că pe bordul aeronavei comandantul face ce vrea și n-are de dat socoteală nimănui.

— E revoltător! pufni profesorul Saratoga. Doar nu sîntem sclavi pe galere.

Doamna care urmărea mereu emisiunile televizate se ridică din locu-i alarmată:

— Nu mai prind nici un post. Degeaba încerc.

— Dar pe unde zburăm? A trecut mai muft de un ceas de cînd trebuia să aterizăm la Montevideo! Am abandonat oare itinerarul obișnuit? observă altul.

În acel moment, în televizor răsună mult așteptata comandă care vestea pasagerilor aterizarea.

Toți rusuflară ușurați.

— Știe comandantul ce face! spuse un pasager cu aer convins. Doar e un „arhimilionar al aerului“... Traversează de douăzeci de ani Atlanticul... Ne-am alarmat degeaba...

— Bine ar fi să ne alegem numai cu spaima! clătină gînditor din cap altul mai sceptic.

* * *

Călătorii priveau buimăciți în jur. Cei care ieșeau din avorachetă uitau să mai pășească înainte, rămînînd pironiți în ușă, pînă cînd îi împingeau nerăbdători cei din spate, pentru a rămîne pe loc și aceștia de cum aruncau prima privire în jur.

În loc de aeroport modern, cu piste gigantice de lansare, cu hangare monumentale și cu instalațiile corespunzătoare, vedeau o poiență înconjurată de o luxuriantă vegetație tropicală.

Era deci un loc de aterizare forțată.

În privirile multora se citea îngrijorarea. Alții manifestau cea mai vie indignare. Unii însă erau pur și simplu consternați:

Se făceau fel de fel de presupuneri:

— Să știi că ne-am rătăcit!

— Ei, aș! Cu mijloacele moderne de conducere a aeronavelor, chiar și cele cu „pilot mecanic“ nu se mai pot „rătăci“, darămite a noastră, cu o întregă armată de navigatori aeriени pe bord.

— În orice caz, e o bătălie de joc! interveni un pasager mai revoltat. E un caz unic de neglijență. Așa ceva nu s-a mai pomenit în analele transporturilor aeriene de cel puțin un sfert de secol.

Andrei Bujor luă cîteva vederi cu aparatul de filmat și pe urmă se așeză plictisit pe un trunchi de copac.

„Ită cum se complică povestea asta, în care am călcat cu stîngul!“ — gîndi el incudat.

În alte împrejurări, întîrzierea nu l-ar fi afectat, dar acum promisesese Isabellei să fie cel tîrziu simbătă înapoi la Cluj. Parcă îi și spusese să-l aștepte în fața statuii lui Matei Corvin.

„Te pomești că din nou n-o să-mi pot ține cuvîntul!“ — reflectă el!

În cele din urmă, din aeronavă coborî și comandantul „Meteorului”, însoțit de secunzii săi.

Pasagerii îl înconjurară într-o clipă. Vacarmul și rumoarea se potoliră cu greu, și abia după aceea căpitanul începu să le explice:

— Vă rog să mă iertați că n-am putut să primesc delegația pe care ați trimis-o mai înainte la mine. Motive întemeiate — după cum veți vedea — m-au silit la aceasta. Aceleași motive grave m-au silit să aterizez aici.

Asistența începu să șușotească. Vocii mai cutezătoare, nu se sfiiră să strige:

— Unde ne aflăm?

— Ce s-a întâmplat?

— Unde ne-ai adus?

Comandantul întinse mina cerind liniște:

— Vă rog, nu vă alarmați. Trebuie să ne păstrăm calmul, orice s-ar întâmpla. Nu vreau să vă sperii, dar sint dator să vă înfățișez situația așa cum este. Sint răspunzător de viețile dv. Vă rog să mă ajutați să găsim o soluție. M-ați întrebat unde ne aflăm? Nu știu!...

Rumoarea izbucni iar, ca viivățiile unui rug pe care se toarnă gaz, dar comandantul nu se sinchisi de ea, ci continuă:

— Vreți să știți ce s-a întâmplat? Asta v-o pot spune: mașinile au încetat să mai funcționeze, legăturile teleradiofonice nu se mai pot stabili cu restul lumii. Din ce cauză? Nu știu! Mecanicii noștri tocmai asta verifică acum.

Profesorul Saratoga făcu un pas înainte:

— Țin să vă anunț că voi da în judecată compania pentru prejudiciile aduse. Animalele mele n-au ce minca. Orice întîrziere îmi aduce pierderi materiale grele. Vă țin răspunzător!

Comandantul dădu din umeri. Cei mai mulți pasageri găsiră deplasată comportarea profesorului, de aceea cițiva protestară:

— Lasă prostiile!

— Nu umbra cu feacuri!

— Mai bine taci!

Profesorul mai vru să adauge ceva, dar sîsiituri puternice îi acoperiră vocea. Cînd se făcu iar liniște, comandantul continuă:

— De la Rio de Janeiro încolo, ghidajului stațiilor companiei i s-a substituit — probabil — un ghidaj străin, care ne-a condus direct aici, unde ne aflăm acum, bătut el cu piciorul în pămînt. Cînd am observat că ghidajul nu ne conduce pe ruta obișnuită, am constatat tot în același timp că și postul nostru de radioemisiune nu mai funcționa, așa că n-am mai putut cere ajutorul unei alte stații goniometrice. Ca să schimb direcția navei nu puteam, fiindcă dv. știți că la înălțimea la care zburăm astăzi orientarea aeronavelor se face exclusiv goniometric. A trebuit deci să mă folosesc de noua ghidare și am sosit... aici. Asta-i adevărul!

Doamna bătrînă leșină și căzu pe iarbă, scăpînd din brațe televizorul portativ, de care nu se despărțea niciodată. Cîteva femei săriră în ajutorul ei.

Un pasager mai calm întrebă:

— Și acum, căpitane, ce-ai de gînd să faci?

Lumea strînse rîndurile. Doamna cu televizorul fu dusă mai încolo și așezată pe o moviliță. Toți se uitau la comandant așteptînd cu cel mai mare interes răspunsul său.

— Depinde de raportul mecanicilor. Dacă motoarele propulsoare

pot fi repuse în funcțiune — căci și ele au încetat să funcționeze cu zece minute înainte de această aterizare forțată —, atunci vom încerca să plecăm de aici, după ce bineînțeles ne vom pune în legătură cu o stație de ghidaj.

— Și dacă și aceea e falsă? obiecția o voce, de altfel cu destul teimei.

Comandantul dădu din umeri:

— E tot ce pot face. Dacă are cineva o soluție mai bună, sint gata s-o primesc.

Profesorul Saratoga părăsi grupul și se îndreptă val-virteț spre avorachetă, să se îngrijească probabil de animalele sale. Pepitta, care-și recăpătase între timp calmul, inceptu să se plimbe cu un aer indiferent pe pașiște.

— Signorina, încercă Andrei Bujor să se apropie, dar ea îl evita schimbînd direcția pașilor, signorina, vă rog nu mă ocoliți... E o neînțelegere la mijloc...

Pepitta se făcu că nici nu-l aude.

— Am să vă dovedesc că sint un om cinstit. Aparențele sint împotriva mea, dar eu...

În acest moment, din desișul pădurii sosiră gîfîind trei bărbați. Pe fețele lor se citea că au de comunicat o veste importantă. Fură înconjuțați într-o clipă de ceilalți călători.

— Oameni buni, duse unul dintre ei mina la git, parcă să-și înăbușe emoția, am văzut ceva extraordinar!... gîfii el.

Toți îl ascultară numai ochi și urechi.

— Și dinșii au văzut și ei pot să confirme, arătă el cu mina spre ceilalți doi, care, prea osteniți, se așezară pe iarbă.

— Ce-ați văzut: zmei, balauri cu șapte capete? Ce oare ați putut vedea atît de...

— Cred c-a fost o halucinație! gemu unul dintre cei doi întinși pe jos.

— Un miraj, o fata-morgana! bolborosi și celălalt descheindu-și cămașa și ștergîndu-și sudoarea ce-i șiroia pe ceafă și git.

Între timp cel care rămăsese în picioare își mai venise puțin în fire. Cu gîfiieli, suspine și pauze, omul reuși totuși să lege cîteva fraze.

— Ne-am dus... pe o potecă... în pădure... Am luat-o spre apus... După un timp... am ajuns... la marginea pădurii... Atunci... am văzut și nu ne-a venit să credem ochilor... Dincolo de pădure, iarba scădea treptat... și la cîteva sute de metri mai departe... începea zăpada... Am alergat într-acolo... Era zăpadă, zăpadă adevărată, omăt alb și rece... În zare ningeau... Fulgi albi și grei, fulgi de nea...

Cineva șușoti la urechea lui Andrei Bujor.

— Săracul, are un șoc nervos! Oare-i vreun medic printre noi?

Din avorachetă veni un ofițer, salută pe comandant și apoi îi șopti ceva la ureche. Pe urmă luă poziție și dispăru iar în interiorul avorachetei.

Căpitanul vorbi rar, dar răsPICat:

— Mi s-a raportat că cel puțin pentru moment „Meteorul” nu poate naviga. Va trebui să petrecem în orice caz noaptea aici. Miine vom vedea ce-i de făcut.

Un țipăt groaznic acoperi glasul comandantului. Bătrina care leșinase adineauri și se odihnea la marginea poienii pe o moviliță sări în sus și făcu cițiva pași căzînd din nou leșinată. Cînd o readuseră în simțiri, putu să spună numai atît:

— Am văzut un tigr! Doamne, cu ce ochi sticloși mă privea din des!ș!

Și leșină iar.

— Muiere isterică! dădu cineva din umeri. Face panică!

*
* * *

Începu să se insereze. Strigătele bizare ale păsărilor de noapte și ale animalelor din pădurile tropicale invadară poiana: țipete ascuțite, șuierături, fluierături, hohote — toate la un loc reușind tocmai bine să zdruncine nervii celor nedepriși cu ele.

Profesorul Saratoga trecu grăbit pe lângă Andrei Bujor:

— Hai, tinere, vrei să-mi ajuți să adun o mină de iarbă pentru animalele mele?

— Cu plăcere! i se alătură telereporterul.

Pepitta își scoase șalul de pe umeri.

— Te rog să pui iarba aici, îi spuse profesorul.

Apoi continuă:

— Nu știu, dar aterizarea asta forțată și toată povestea comandantului cu ghidajul fals mi se par o negliobie! Abia aștept să mă întorc în Argentina spre a cere socoteală companiei.

— O doamnă bătrână a văzut un tigr, iar trei călători, niște canadieni de lângă Labrador, jură că acolo unde se sfirșește pădurea începe... un pustiu de gheață, vorbi Andrei mai mult ca să zică ceva. În ce parte a globului vom fi nimerit?

— Voi cere demiterea acestui căpitan prostănac! își urmă profesorul mai departe gândurile. Corăbiile portughezului Magellan au făcut acum 500 de ani înconjurul lumii și s-au întors de unde au plecat, iar dumnealui umbă pe un „bulevard aerian“ și se rătăcește! E un vot de blam pentru aviația noastră reactivă-atomică și teleghidată! O rușine, nu altceva!

Și aruncând o mină de iarbă în șalul Pepittei:

— Te rog să mă filmezi acum, aici, așa, în postura aceasta...

— Dar parcă spuneai că nu permiței televizarea?... glumi Andrei.

— Acum s-a schimbat socoteala. Vreau un document la proces. Să vadă toată lumea că acest negliob mi-a pus animalele în pericol, agită Saratoga un smoc de fire de iarbă în direcția aeronavei, deși comandantul nu mai era de mult pe afară.

Telereporterul îi îndeplini dorința. Pepitta nu vru, cu toate insistențele, să pozeze, și-și acoperi chiar fața cu un colț al șalului, gest ce miră pe tatăl ei. Probabil că-i era teamă să nu-i furnizeze lui Andrei Bujor, pe care-l considera un escroc, vreun nou document pentru cine știe ce șantaj. De aceea, de cum își umplu șalul cu iarbă, plecă s-o ducă animalelor.

— Cea mai mare parte s-o dai elanului siberian, lui Alces-alces! strigă bătrînul în urma ei.

Dar în loc ca umbrele nopții să devină tot mai puternice, lumina zilei revenea tot mai vie, spre marea mirare a tuturor. Nimeni nu-și putea explica de ce se întunecase la un moment dat — e drept foarte puțin — și de ce acum se lumina iar ca mai înainte.

Între timp, în loc să se întunece din ce în ce, amurgul se destrăma și se lumina treptat.

— Te pomenești c-am trecut prin vreo eclipsă parțială de soare, spuse cineva.

Pasagerii se uitară de data aceasta mai mult pe cer. Nu văzuseră nici pînă atunci soarele din cauza norilor și nici acum nu-l vedeau.

De la o vreme renunțară să mai aștepte „noaptea” și se săturară și de discuții de acestea. Noroc că bătrîna care leșinase își aduse aminte că are prin cufere un „obiect antic”, la modă pe vremea bunicii ei: un gramofon. L-a scos și l-a pus să cînte o melodie, tot așa de veche, valsul „Dunărea albastră” de Johan Strauss.

— Ca să nu mai aud țipetele astea înfiorătoare ale vietăților din junglă! motivă ea.

În orice caz, ideea n-a fost rea, mai ales că radioul și televiziunea nu puteau fi puse în funcțiune în nici un chip.

Cîteva perechi începură să și valseze în sunetele tactului de trei-pătrimi al valsului.

Cei trei canadieni care... descoperiseră „deșertul de gheață” fură într-atîta luați peste picior, încît încheiară pariuri cu cîțiva călători, decizînd ca a doua zi să plece un grup mai mare în cercetare la fața locului spre a hotări cine are dreptate.

Se servi și masa...

Spiritele începură să se liniștească. Oamenii gîndeau că situația nu e chiar atît de gravă și, în definitiv, după acest mic... intermezzo, aventura se va sfîrși cu bine a doua zi, cînd se va termina repararea motoarelor, iar „Meteorul” își va lua zborul.

Dar un răget înfiorător sfîșie deodată văzduhul, acoperind pentru cîteva clipe armonioasele sunete ale patefonului.

Un fior rece zburli celor de față părul de pe cap:

— Asta-i tigrul! șopti Saratoga la urechea telereporterului. În Ussuri, în Siberia, nu era noapte să nu mă trezească urletele acestea! Lumea împietrise. Melodia patefonului mecanic se terminase, dar el hîrîia mai departe, căci nimeni nu ridicase acul diafragmei de pe disc.

Bătrîna doamnă bilbii doar atît:

— Bestia! Nu... nu... nu m-am înșelat!

Și leșină lîngă gramofon.

Apoi fu o adevărată năvală către ușa „Meteorului”. Atunci interveni comandantul. El hotări ca toată lumea să se ducă la culcare în salonul „Meteorului”. Numai cîțiva pasageri familiarizați cu vinătoarea de fiare sălbatice urmau să rămînă de santinelă în lumeniș, pînă a doua zi. Personalul aeronavei urma să lucreze fără odihnă toată „noaptea” pentru ca în cel mai scurt timp „Meteorul” să-și reia zborul.

În curînd se făcu liniște. Doar în răstimpuri, strigătul vreunei viețuitoare din pădure mai răsuna izolat.

*
* *
*

Cînd se trezi, Andrei auzi în jurul său numai strigăte și chemări. Oamenii alergau repede către o margine a poienii. Sări din pătură și fugi și el într-acolo. Întrebă pe primul întîlnit:

— Ce s-a întimplat? Ce este?

— A pierit santinela!

Santinela, profesorul Saratoga, dispăruse în timp ce-și făcea

rondul; se găsisse numai arma aruncată pe jos. Un bătrîn care în tinerețe mai apucase să facă meseria de cowboy cercetase urmele și pretindea că „s-a dat o luptă corp la corp, iar profesorul a fost atacat și răpit de oameni... sau de animale“.

Fiecare își amintea de răcnete tigrului din acea seară și aproape toți fură de părere că tigrul l-a doborît pe profesor în timp ce acesta era de santinelă.

— Atacul a fost atît de neașteptat, încît santinela n-a mai avut timpul să tragă în fiară, încheie fostul cowboy cercetările sale sumare.

CAPITOLUL V

În „oaza“ deșertului de gheață

Toată lumea se adună iar pe tăpșan. Comandantul dădu ordin sever să nu se depărteze nimeni de avorachetă și nici să nu treacă de marginile poienii. Cîțiva protestară — cei cu rămășagul în privința pustiuului de gheață de la marginea pădurii —, dar căpitanul se opuse atît de categoric încît se resemnă repede.

— Situația e mai grea decît ne închipuim, le comunică el. Mecanicii și radiofoniștii au lucrat toată noaptea. N-au găsit încă motivul blocării motoarelor și a aparatelor de ghidaj. Se pare că toate sînt intacte și totuși un deranjament serios face funcționarea lor imposibilă.

— Și cam cită vreme credeți c-o să mai stăm pe aici?

Comandantul dădu din umeri:

— Dator sînt să vă spun adevărul: nu știu! Poate încă o zi, două, o săptămînă...

— O lună, două..., îngînă cineva în batjocură.

Dar comandantul se întoarse foarte serios spre el:

— Un astfel de caz de defectare a motoarelor nu mi s-a întimplat niciodată, nici mie, nici companiei aeriene. E unic în anele noastre. Nu vă neliniștiți însă. Cred că întreaga lume știe în acest moment că am dispărut împreună cu „Meteorul“ și ne caută cu mult zel. În curînd vor da peste noi.

Dinspre avorachetă se auzi hărmălaie, apoi doi oameni în uniformă din personalul de deservire se apropiară în fugă:

— Mare parte din animale au evadat! răsufliă precipitat unul dintre ei.

— Cum se poate? nu-i veni comandantului să creadă.

— Le-o fi dat drumul cine știe cine!... Toate păsările au zburat. Numai cîteva animale mai greoaie — printre care și elanul — au rămas pe loc. Ce facem cu ele?

Căpitanul stătu pușin pe gînduri, apoi spuse:

— Dacă pînă miine dimineată nu ne luăm zborul, le vom reda și lor libertatea!

Andrei se uita la fiica profesorului, care stătea pe un șezlong, ceva mai încolo, indiferentă, incremenită în mușenie. Oare să se apropie și să încerce iar să se dezvinovățească?

Deodată fu luminat de o idee. Se urcă pe o buturugă și spuse:

— Aș propune ceva: cred că comandantul nostru n-o să se împotrivească dacă vom forma o echipă ca să-l căutăm pe profesorul Saratoga.

Cuvintele sale fură întimpinate cu aplauze, mai cu seamă de aceia care pariaseră că există zăpadă în apropiere. Pepitta însă nici nu tresări.

Căpitanul încuviință propunerea cerind însă ca și secundul său să participe la această recunoaștere.

Oamenii luară arme și porniră în pădure conduși de bătrînul excowboy. Nu era nici o potecă, așa că o luară pieptiș prin desiş.

Nu se vedea nici o urmă... de aceea o porniră la întimplare. Aerul era plăcut și înviorător. Papagalii și alte păsări multicolore își ciuguleau penele făcîndu-și toaleta.

După cîteva minute de mers, bătrînul excowboy opri ceata și ceru unui tînăr să se urce într-un copac înalt și să privească de jur împrejur spre a raporta ce vede.

Aleseră cel mai înalt copac — unul care îi domina pe ceilalți — și junele Martin Stevenson — unul dintre cei trei canadieni din Labrador — se cățăară destul de sprinten.

— Nu exista pin pe țărmurile băii Hudson pe care să nu mă fi putut urca! explică el zimbînd celor ce-i admirau agilitatea.

Duse mina streăşină la ochi și privi roată în jur. Apoi deodată începu să strige, pradă unei intense surescîtări:

— Colo, întinse el degetul, exact așa cum v-am spus ieri, e zăpadă și gheață. Ninge. Se vede bine cum ninge și cum vîntul zburătuiește zăpada. Nu m-am înșelat. Am avut dreptate. Mister Dernier și Mc. Farlan, strigă el și mai emoționat, veniți și vedeți! E splendid! E splendid! Îmi pare că visez... Nu-i cu puțință!... Cine a mai văzut pădure tropicală și pustiu de gheață la un loc?...

Și-și dădu drumul de sus cu atita repeziciune, incit aproape căzu de pe ultimele crengi în brațele tovarășilor săi.

Secundul clătina sceptic din cap:

— Poate l-a înșepat vreo muscă, șopti el la urechea lui Andrei Bujor, și veninul îi dă această stare nervoasă anormală cu tot cortegiul ei de halucinații. Sau poate l-a ametit „aerul tare al... înălțimilor“, glumi el.

Telereporterul bătu cu palma peste aparatul său de filmat.

— Vă rog să-mi permiteți să urc eu. Voi încerca să filmez. Dacă și pelicula va înregistra imaginile descrise de Martin, atunci...

Tînărul canadian, departe de a se simți jignit, fu bucuros de propunerea telereporterului și se oferi chiar să-l ajute la cățărăt.

Ajungînd sus, Andrei se instalează comod pe o creangă și privi în jur. Într-adevăr, spre apus, un mare semicerc alb înconjura marginea pădurii la vreo cîțiva kilometri distanță, pierzîndu-se apoi la orizont. Binoclul său trecu de repetate ori peste această priveliște pînă ce Andrei se hotărî să filmeze. Alături Martin Stevenson nu mai putea de bucurie că i se confirmau „vedeniile“.

Apoi, punîndu-și iar binoclul la ochi, Andrei Bujor mai cercetă o dată meleagurile ciudate pe care se aflau. Spre răsărit, pădurea se prelungea mulți kilometri, și orizontul răminea tot verde, dar spre apus semicercul de zăpadă, această minune a lumii, se desemna cu o claritate incontestabilă.

— Nu vi se pare într-acolo ceva neobișnuit? Niște pete galbene, țuguiate, pe fondul verde al pădurii, arată Martin spre marea de verdeață ce se întindea departe sub picioarele lor.

Cînd puse iar binoclul la ochi, Andrei descoperi că ciudatele pete nu erau altceva decît acoperișurile unor așezări omenești, de

o mărime neobișnuită însă. Tînărul avea o vedere minunată. Andrei trebui s-o recunoască.

Trecu și canadianului binoclul.

— Cei de jos iar o să ne ia drept nebuni. Mai bine filmați și porțiunea aceea. În fața documentului, n-o să mai aibă nimeni nimic de zis, îl rugă Martin.

Andrei găsi bună sugestia canadianului și făcu întocmai. Cînd coborîră, fură luați cu asalt. Întrebările curgeau potop. Telereporterul confirma existența pustiului de gheață la marginea de apus a pădurii. Le mai spuse totuși la urmă și de așezările omenești aflate probabil la distanță de cîteva ore de drum.

Secundul hotări ca grupul lor să pornească mai departe în căutarea profesorului dispărut, iar Andrei Bujor și canadianul să se întoarcă spre a raporta comandantului aeronavei cele descoperite și să verifice și pelicula filmului cu imaginile luate din virful copacului.

*
* *
*

Cînd reveniră la „Meteor“, atmosfera era plăcută, iar cîteva femei începură chiar să facă plajă.

Bătrîna pusese din nou patefonul să cînte, și tactul treipătrimilor din valsul lui Johan Strauss umplea iar toată poenița.

Cei doi fură imediat inconjurați de călători.

— Ei, l-ați găsit?

— Il aduceți?

— E în urmă?

— De ce-ați venit cu miinile goale? N-ați găsit măcar hainele victimei?

Telereporterul și junele canadian dădură cîteva lămuriri vagi ca să potolească curiozitatea oamenilor, apoi urcară în „Meteor“ și se duseră la comandant. Proiectară imediat filmul și avură împreună dovada că simțurile nu-i înșelaseră. Briul de gheață și zăpadă apărea limpede la orizont de jur împrejurul pădurii tropicale. La fel, clădirile cu acoperișurile galbene din mijlocul junglei.

Comandantul luă pe loc două hotăriri:

Un grup de pasageri — destul de restrîns — va pleca să ia contact cu locuitorii așezărilor omenești din pădure. Alt grup va porni spre bariera de gheață pentru a o explora și a-și nota date descriptive. Spre seară, ambele cete trebuiau să se reîntoarcă la „Meteor“ spre a-și da raportul.

Andrei Bujor, împreună cu don Rodrig Duarez, cultivator de cafea din Brazilia, Chandra Rajipur, negustor de ceai din India, și negrul Louis Osterwald, trompetist de jaz simfonic, formară echipa care urma să străbată pădurea spre a lua contact cu băștinașii.

Cei trei canadieni însoțiți de o profesoară de geografie, Madeleine Marquand, și de un preot catolic constituiră cea de-a doua echipă, dar în ultimul moment Martin Stevenson renunță să mai plece cu această echipă și se alătură primei. În schimb, un fermier din Texas și apoi un sculptor chinez de miniaturi în jad cerură să meargă cu echipa a doua.

Comandantul îi înarmă cu revolvère tip „raza ucigătoare“ — ultima invenție care înlocuia vechiul proiectil printr-o rază cu efect similar unei electrocutări — și, după ce le dădu ultimele instrucțiuni,

le strînse miinile, iar cele două cete o porniră în direcții opuse: una spre apus, alta spre răsărit.

*
* * *

Drumul prin pădure nu fu greu. Copacii, deși înalți, nu aveau trunchiurile prea groase, și desigur — contrar pădurilor tropicale — era destul de aerisit. Printre păsările ce zburau prin copaci, Martin Stevenson observă cu mirare o păsărică nu mai mare decît pumnul, ghighirița polară. Originară din Groenlanda, ea migrează în fiecare an la Polul Sud, acoperind de fiecare dată o distanță de aproximativ 20.000 km de zbor.

— Trece pe la noi în fiecare toamnă, de aceea o cunosc. Păsărica asta bate fără îndoială recordul migrațiunii. Și motorul cu care a înzestrat-o natura nu funcționează pe bază de energie nucleară, glumi el.

Negustorul de ceai făcu o observație interesantă:

— În pădurea aceasta nu sînt insecte!

Intr-adevăr, rolurile de insecte, musculițe și păianjeni ce mișună prin pădurile tropicale și ecuatoriale nu aveau aici nici un reprezentant. De altfel, în tot timpul marșului nu dădură peste nici un fel de reptilă, nici măcar peste o șopirlă. E drept că la o cercetare mai atentă văzură niște muște, dar acestea aproape că nu aveau... aripi — de scurte ce erau.

Pădurea mai avea și alte ciudățenii: nici un izvorăș, nici o baltă sau băltoacă nu se vedea nicăieri, și totuși solul era saturat de apă. Apoi, deși cu o zi înainte auziseră răgetele unui tigr, nimic nu trăda abundența de erbivore, în special cele din neamul căprioarelor, fără de care existența unui carnasier ca felix tigris este imposibilă. O singură dată li s-a părut c-au zărit o maimuță, dar nimeni nu era sigur dacă nu fusese alt animal cățărător.

— Ceea ce mă interesează în acest moment, spuse Rodrig Duarez, este să aflu unde ne găsim.

— Ultimul punct de reper a fost Rio de Janeiro, murmură gînditor trompetistul. De atunci am mai zburat cîteva ore. Cu viteza ayorachetei, în acest răstimp puteam acoperi circa 10.000 km, adică ajungeam la periferia unui cerc care pornind din Groenlanda ar trece prin America de Nord, prin insulele Polinesiene ale Pacificului, prin Polul Sud, prin Africa occidentală și prin Europa.

— Aveți dreptate, mister Louis Osterwald, aprobă cultivatorul de ceai, dar vegetația tropicală de aici ne îndreptățește să excludem zonele temperate ale Americii și Europei. Cît despre Groenlanda și Polul Sud, cred că...

— Bine, nimeni nu se gîndește la o asemenea absurditate, protestă don Rodrig Duarez.

— Cu toate acestea, încercă timid tinărul canadian, nu uitați că în trecut, cîndva, Groenlanda¹ a fost atît de bogată în vegetație încît își merită pe deplin numele. Dacă am nimerit într-un loc necunoscut din interiorul ei unde s-a mai păstrat vegetația? Mă gîndesc la bariera de gheață ce ne înconjoară...

Ceilalți îi priviră atît de batjocoritor, încît Martin Stevenson nu mai avu curajul să conținue.

¹ Țară verde.

— Ești romantic, tinere, și-ți stă bine așa! îl consolă în cele din urmă don Rodrig Duarez. Dar să fim serioși; mai există azi locuri necunoscute pe pământ? Mai există vreun colț neexplorat și neexploatat? Epoca descoperirilor s-a sfârșit de mult. Nu uita că acum fundul mărilor este tărîmul cel mai cercetat, iar statele maritime își prelungesc teritoriul sub apa-mării zeci și sute de mile marine atunci cînd descoperă noi bogății. Numai epoca disputelor teritoriale terestre s-a terminat, în schimb mai continuă epoca revendicărilor teritoriale aeriene și maritime.

— Să nu fi aterizat undeva pe traseul Amazoanelor, că atunci e rău de noi, spuse Chandra Rajipur. Acolo e singurul loc încă necivilizat ca lumea...

— Imposibil! Acolo-și ecuatorul. Plouă zilnic, cu regularitate; altele sînt vegetația și clima.

— Dar aici cum de avem zăpadă? se încăpățîna canadianul.

— Uf, îi tot dai zor cu zăpada! Poate nici nu-i zăpadă. O fi pur și simplu vreun nisip mai albicios, vreun praf de culoarea asta purtat de vînt sau pur și simplu un miraj, o reflectare prin oglinda straturilor superioare de aer, o iluzie optică oarecare, explicabilă științificește, încheie Duarez înfierbîntat de discuție.

Cei de față trebuiră să recunoască că motivarea cultivatorului de cafea era totuși plauzibilă.

— Să vedem ce ne vor spune și cei din echipa a doua în această privință! rămase canadianul pe poziție.

— Cred că este mai probabil să fi nimerit într-una din nenumăratele insule ale Pacificului, reveni trompetistul Louis Osterwald.

— Dar dacă echipa cealaltă confirmă existența briului de gheață limitrof pădurii noastre tropicale?

Toți se-nțoarseră spre Andrei Bujor, căci el pusese această întrebare, deși pînă atunci nu luase parte la discuție.

Martin Stevenson se uită cu recunoștință la telereporter; în sfîrșit, cineva îi lua apărarea.

— Romantismul e o boală molipsitoare? pufni Duarez ironic.

— Nu! răspuse Bujor cit se poate de serios. La ceea ce m-am gîndit eu s-ar fi putut gîndi oricare dintre dv. dacă ar fi cunoscut datele pe care le cunosc eu.

Și telereporterul le expuse motivul plecării sale în această călătorie cu avoracheta, încheind cu concluzia:

— Cred că am nimerit undeva unde acționează valul de frig. Nu bănuiam că el a ajuns atît de repede în apropierea tropicelor, dar probabil că această direcție de acțiune a sa a rămas pînă acum total necunoscută. Sau poate a ajuns pînă aici și s-a retras, iar zăpada a mai rămas cîteva zile pînă se va topi de tot.

Toți îl ascultară cu atenție. Chiar și don Rodrig Duarez încetă să mai stea atît de ferm pe poziție, dar jzbandistul negru veni cu o întrebare de bun simț care îi puse pe ceilalți din nou în încurcătură:

— Prea bine, m-aș împăca cu explicația dv., dar atunci cum se face că față de o cantitate de zăpadă atît de masivă aflată în vecinătatea noastră temperatura aerului n-a scăzut aproape deloc? Eu știu că la noi cînd ninge în munți frigul se simte la sute de kilometri.

Nimeni nu se mai încumetă să dea vreo explicație fiindcă — pur și simplu — nici unul n-avea nici o idee.

Merseră un timp în tăcere, și, în cele din urmă, don Rodrig Duarez izbucni:

— Și ceea ce consternează e povestea comandantului cu unda falsă de ghidaj. Parcă am fi într-un film de spionaj de modă veche! Cine ar avea interes să provoace devierea unei aeronave intercontinentale? Trăim doar în plină coexistență pașnică a tuturor popoarelor de pe glob!

— Nu, despre un act terorist nici nu poate fi vorba! îl asigură negrul.

Discuția mai continuă un timp pe această temă, rămânând până la urmă tot nesoluționată.

Mergeau de vreo trei ore. Deodată dădură peste o potecă. Apoi poteca se lărgi, deveni un drum de căruțe, și brusc ajunseră într-o poiană.

În poiană, trei piloni de radio, înconjurați de cîteva barăci. În partea opusă începea un drum ultramodern pardosit cu „nylon“, un fel de asfalt care se regenera singur dacă survenea vreo crăpătură. Nici o ființă omenească în apropiere.

Străbătura repede poiana și o porniră pe drumul care tăia ca o alee pădurea. După cîteva minute numai dădură peste o altă poiană, mult mai mare decît prima. Vreo cîteva zeci de locuințe tip, cu pereți transparenți „fototropici“¹ erau frumos rinduite în jurul unei ciuperci galbene, uriașe avînd în jur încă două ciuperci mai mici. Probabil că aceste pălării de ciuperci fuseseră luate drept acoperișuri de case cînd, din virful copacului, Andrei Bujor și Martin Stevenson zăriseră petele galbene răsărite din marea de verdeață.

Un scuar central cu iarba mărunț tunsă și o fîntină arteziană străjuite de palmieri constituiau centrul acestui mic orașel, care impresionă plăcut pe cei cinci călători.

— Dar nu văd țipenie de om! Or fi dormind încă la ora asta? se miră don Rodrig.

— Poate e zi de repaus pentru ei, își dădu canadianul părerea. În orice caz am nimerit într-un loc civilizat și, după cum se pare, de aici ne vom pune repede în legătură, prin radio, cu restul lumii. N-ați văzut, au și piloni de stație emițătoare!

— Cred că sintem undeva pe coasta occidentală a Africii, spuse Louis Osterwald. Auzisem eu de mult că fostele colonii și protectorate de aici, Nigeria, Coasta de Fildeș, Leonia etc., au prosperat într-un ritm uluitor și iată că acum mă pot convinge personal...

La o încrucișare de străzi, săgeata unui stop cu celulă fotoelectrică se răsuci spre stînga.

— Hm! Iată unul care nu doarme! rîse Chandra Rajipur. Asta o să ne ghideze pînă la „biroul“ lor de „informații“.

Intr-adevăr, numai ce dădură colțul, și, în dreptul unei case, începu să sune o sonerie, iar poarta se dădu larg înlături ca să-i poată trece pragul.

(Continuare în numărul viitor)

¹ Care se orientează automat mereu către soare.

RASPUNSURI LA PROBLEMELE PUBLICATE IN PRIMA ETAPA A CONCURSULUI ORGANIZAT DE CLUBUL GLUMETILOR

1 Despre atomi

1. C-ALFA-EMERIT. 2. AB-SATELIT-NE. 3. ROI-R-LEMNE-ME. 4. BROM-NEC-ARME. 5. O-DIRECTI-GER. 6. NP-NEUTRALIZA. 7. BETATRONI-OR. 8. M-MICRONI-SN. 9. APA-TOLI-ETIC. 10. RA-IONI-ATA-U. 11. C-PARITATE-MR. 12. ATOMI-INERTII. 13. TULA-ACTINICE.

2 Despre sunet

1. APA-VACUUM-VITEZE. 2. TIMPA-ALMADEN-CUM. 3. OCULISTA-SUNATORI. 4. NUSA-TA-MURE-OUAT. 5. P-FLA-PERETE-RIA. 6. S-BOA-LOGARITMI-T. 7. TRANSMITATOARE-DO. 8. IER-TELEFOANE-AER. 9. CC-LUMINOASA. 10. LEȘIN-ATARE. 11. APCA-OCINE-F. 12. TENOR-AE-PO. 13... LINA-BELTON. 14. AIA-BIBLICI.

3 Despre lumină

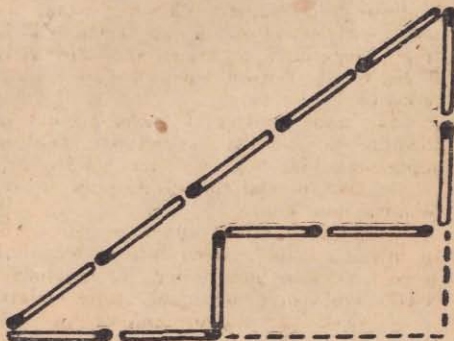
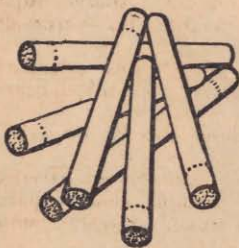
1. MIOP-NATURALA. 2. ATROPINA-APUS. 3. TI-LUCIRI-ANT. 4. ARG-POLARA-ER. 5. SERA-LUMINIȚE. 6. E-EUL-MASALA. 7. FARURI-ILI-B. 8. FOTO-UNA-INDE. 9. OCARI-ABUZ-IC. 10. TA-ALB-ACOLO. 11. ORB-ULII-RUGA. 12. N-ROMAN-MINER. 13. LUMINARE-ANA. 14. LUMINA-RECE-ET. 15. AXATA-IDILA-A.

4 Cele 3 texte au fost scoase din următoarele povestiri:

- I. „Sahariana“ IV, pag. 17. Autori: M. Solomon și I. M. Ștefan.
II. „Balaurul mărilor“ II, pag. 27. Autor: Ioana Petrescu.
III. „Nebuloasa din Andromeda“ II, pag. 6. Autor: I. A. Efreмов.

5 Desenul din stînga dă rezolvarea problemei.

6 In desenul din dreapta se dă rezolvarea problemei.

- 7 Este imposibil de acoperit tabla de șah (fără cele două pătrățele din colțurile opuse) cu 31 dominouri. Explicația este simplă: cele două colțuri opuse sînt formate din pătrățele de aceeași culoare. Din această cauză înlăturarea lor lasă tabla de șah cu două pătrățele în plus ale uneia din culori. Fiecare domino acoperă două pătrățele de culoare (fie alb, fie negru) diferite, deoarece numai pătrățelele de culori diferite sînt alăturate. După ce s-au acoperit 60 de pătrățele cu 30 de dominouri rămîn libere două pătrățele de aceeași culoare. Deci acestea neputînd fi alăturate nu pot fi acoperite de ultimul domino.

- 8 In Nord, in est ninge; in sud, in vest e vînt.

9 Descoperiri geografice

1. ORIENT-GENOVA. 2. CRISTOFOR COLUMB. 3. AZTECI-MARCO-EA. 4. N-MA-AM-TAT-ORL. 5. AN-NINA-INUL-IB. 6. REUȘI-GOER-EGO. 7. EV-K-BEHRING-OA. 8. ASIA-L-EA-IAV. 9. S-I-MILA-CORTEZ. 10. PORTUGA-LIA-LASA. 11. ANE-NUNTA-CA-PR. 12. NETEDA-ERGI-SU. 13. ISI-SNUR-AFRICA. 14. AT-AE-TARM-ARCA. 15. INUNDA-NAVIGI.
VERTICAL: 4. LISEANSKI-T-E-AUR — 12. POLO-L-GIRLA-RAID.

10 Problemă... combinată

Textul a fost alcătuit pe baza unor paragrafe scoase din următoarele povestiri:

- I. „Meteoritul de aur“ II, pag. 15. Autor: O. Sava.
II. „Misterele unei curse“ I, pag. 16. Autori: A. Donath, Gy. Fáskerthy și E. Haas.
III. „Taina prințului Semempsis“ pag. 18. Autori: I. M. Ștefan și Radu Nor.

11. Unitățile respective măsoară: intensitatea, puterea, tensiunea și rezistența.

PREDATI METALELE VECHI

1000Kgr.

la

300Lei

ICM

in București

la depozitele din:

Str. Cușitul de Argint nr. 11

și Sos. Gării

Ober nr. 18.

și la toate depozitele

I.C.M. TARA din

CENTRE DE LUX

STR. LIPSCANI Nr.19

STR. DOAMNEI Nr.3 și 7

- COSTUME BĂRBĂTEȘTI
- MANTOURI - TAIORARE
- ROCHI - BLUZE - BRODERII

UNITĂȚI CATEG. I^A

CAL VICTORIEI Nr.8

CAL VICTORIEI Nr.25

CAL CALĂRAȘI Nr.3

STR. V. LASCĂR Nr.12

STR. V. LASCĂR Nr.146

STR. ITALIANA Nr.11

STR. BISUZENEI Nr.3

ETC. ETC. ETC.

**VĂ CONFECTIONAȚI CU
MATERIALUL DV. ȘI AL
COOPERATIVEI**

la
Cooperativa
MUNCĂ și ARTĂ
SEDIUL CENTRAL STR. LIPSCANI
Nr. 32

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU